

Szigeti Lajos

MADÁRLÁTTA KENYÉREN

Lánctalpas nyomvonala: szántás,
virágpor karéjos földek,
széllel bélelt ernyőn alászáll
a mag, szirmokra – lángterelőkre
gyöngyharmat perdül, sistergő,
önkéntes tűzhalálra biztat
(mert mi jut a nagy életből?!)
szusszanni fűcsomó fejalj,
vadvirágokból sajtolt illat.

Tudom, mindez évszak divatja,
visszapillantó víztükörben
széttört tájat hátrahagyva,
szélrózsa kokárdát tűztem,
bolygónkat többször körbejárom
(akár én görgetném lábom)
mintha mindörökké keresnék
valakit, magamat sem találom.

Hévizi Ottó

JEGYZETEK A VIGASZTALÁSRÓL

A derék Ottavio! „*Anima mia, consolati.*” Egy jótét lélek, amint teli tüdőből vigasztal. Vigasztaláson ügykodik. „*Lascia, o cara, la rimembranza amara; hai sposo e padre in me.*” (Hagyd, kedvesem, a keserű emlékezést; bennem hitvesre és atyára lelsz.) Ezt nem bocsátja meg neki – a tragédia. Nem bocsátja meg, hogy Ottavio szemhatárán legfeljebb csak gazemberek és kárvallottak tűnhetnek föl, démonok és elkárhozottak soha. Ezen a szemhatáron belül megeshetnek bűnök, de magán a létezésen nem eshet botrány. A tragédia kivéti magából Ottaviót: vigasztaló szavaira ügyet sem vet Donna Anna, magába záruló fájdalmanak szólama csak üresen visszhangzik az övében. Ottavio számára a vigasztalás csupán egy veszteség „ellentételezése”, s ezért már a kezdet kezdetén jelenlétének elsúlytalanodásával kell fizetnie. A tragédia nem bocsátja meg, ha valaki mit sem sejtve a *jóvátehetetlen* birodalmába téved. – És Donna Anna? Ő látja-e vajon e birodalom sötét tájait; más szóval: valóban vigaszra szorul? Donna Anna bosszút akar